

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ,
subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];

ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSÀ [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ [Societat i
Barcelona]; ÓSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SÍLVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectos del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Albert Pla Nualart



Filòleg

Comenta l'article a
www.avui.cat/46765

Carta als Reis del català

Arriba a la redacció l'últim volum del Termcat: el *Diccionari d'infermeria*. El fullejo. Hi trobo *filosofia o concepte*, d'un nivell d'especialització escàs. L'excel·lent edició, amb tapa dura i paper blanc neu, em fa reflexionar sobre com gasta els diners la Generalitat. El Termcat hi ha agafat gust, a fer diccionaris: ja en porta uns 500. Si algú els compra li haurien de donar un diploma. Quin sentit té fer-ho si ja surten al carrer obsolets, presoners de la lletra impresa, impotents davant una terminologia jove i vel·leïtosa? L'utilíssima web del Termcat, exhaustiva, sempre al dia i a l'abast de tothom, resol els dubtes en segons, per més que no faci patxoca a l'aparador ni permeti vistoses presentacions. De desagraïts, diran ells, l'infern n'és ple. Però no em sé estar de fer aquí una carta als Reis del català per suggerir-los que, amb el calaix eixut per la crisi i el finançament empantanegat, posin els pocs calés que queden on de debò fan falta.

EN PRIMER LLOC HAN DE TENIR CLAR que, quan parlem de diccionaris, això del paper s'acaba. L'IEC ja ha pres iniciatives admirables. El DIEC2 va ser de seguida un web eficaç, amb una sofisticada *consulta avançada*. També és extraordinari que des de fa cinc anys, amb la complicitat d'andorrans i balears, disposem *online* de la joia de l'Alcover-Moll. Aquest és el camí a seguir. I en aquest camí vull només insinuar unes quantes fites essencials per a una llengua tan primparada com la nostra.

EL PRIMER QUE CAL ÉS TENIR *online* un bon diccionari castellà-català. El millor que hi ha, el de l'Enciclopèdia (consultable al portal Optimot), és molt limitat. Fa vergonya que 23 anys després de la 1a edició sigui encara l'únic bilingüe de referència. Ja sé que es revisa i actualitza, però els defectes estructurals no els dissimula l'arrebossament de l'obra. Una obra feta a la defensiva, que defuig malaltissament l'equivalent paral·lel, ignora els registres i no agafa mai el toro per les banyes. Pobre de girs i fraseologia i obsolet en

“No em sé estar de fer aquí una carta als Reis del català per suggerir-los que, amb el calaix eixut per la crisi i el finançament empantanegat, posin els pocs calés que queden on de debò fan falta”



FRANK JENSEN

tècnica lexicogràfica, va ser un notable esforç al seu dia per donar resposta a una urgència històrica. Però ara és només la deixadesa el que el manté vigent, i ens manté mal armats davant la terrible pressió assimiladora del castellà.

CAL TAMBÉ QUE EL MAGNÍFIC *Gran diccionari 62 de la llengua catalana*, dirigit per López del Castillo, estigui *online* i disposi de mitjans per a una constant actualització. El D62 és l'imprescindible complement del DIEC2 i el GDLC com a diccionari d'ús obert a col·loquialismes, castellanismes històrics i argot juvenil. No tenir-lo *online* fa que guionistes i traductors, sempre apressats, no el tinguin prou en compte, sobretot en la llengua oral, que necessita tots els seus recursos per sonar natural.

CAL QUE EL 'DICIONARI D'ÚS DELS VERBS CATALANS' de Jordi Ginebra i Anna Montserrat, que ha omplert amb rigor admirable el buit d'informació sobre règims verbals dels altres diccionaris, estigui també *online* i tingui continuïtat amb volums dedicats a règims nominals i adjectivals, i a concurrències: una tendència de les paraules a anar juntes que hem d'atrapar ara, abans no se'ns fongui l'ànima de la llengua.

I CAL, FINALMENT, QUE ENS TRAGUEM LA SON de les orelles per igualar des d'aquí la brillant aportació del valencià Josep Llacre: el seu *Manual d'ús de l'estàndard oral*, que amb 8 edicions és encara el millor antídoto contra la interferència gramatical; i el *Diccionari de sinònims, antònims i idees afins* publicat l'any passat per Bromera. És trist que aquí els creadors de llengua, quan busquen el mot just, s'alimentin encara de refregits del vell Franquesa i no trobin *online* res amb cara i ulls.

I ENCARA DIRIA ALS REIS que facin màgia, si cal, per accelerar l'elaboració de la gramàtica normativa. La d'ara estreny massa i té pedretes que se'ns claven. Deixarem les sabates al balcó amb la il·lusió que ens en portin unes que no apretin tant. *Apretin*, sí, que es podrà dir.

EN DIRECTE

Obama i internet

Lali Sandiumenge

Periodista



Barack Obama creu en la participació ciutadana i en el poder d'internet com a eina per al canvi i la democratització. M'he assabentat a través de la xarxa social Change.org, nascuda molt abans del *Yes, we can*, que l'equip del president electe dels Estats Units ha obert un domini, Change.gov, des d'on els nord-americans poden seguir i participar en la transició i dir la seva en els temes claus de la nova administració. Obama va ser el candidat de Facebook, MySpace, YouTube i Twitter, i potser serà, com ja ha dit algú, el president 2.0. No és només que un dirigent del segle XXI que no estigui connectat és com un del XX que hagués estat analfabet, és que en temps de desafecció política és de savis aprofitar les immenses possibilitats de la tecnologia. Obama va penjar en vídeo dissabte el discurs setmanal, que va centrar en la crisi econòmica, i potser va tenir més audiència i es va fer entendre millor que tots els dirigents del G-20 reunits a Washington. My.BarackObama.com va servir per reclutar un exèrcit de voluntaris i guanyar les eleccions. Change.gov, per mantenir l'entusiasme, implicar la ciutadania i avançar el govern connectat, obert i transparent que va prometre. La web permet l'accés en línia a les dades de la transició i invita els usuaris a explicar què va significar per a ells la campanya i a enviar propostes sobre com ha de governar. Perquè la democràcia, diu, "it's about you". Tant de bo que sigui així, i tant de bo que tothom ho tingués tan clar.

Miguel Núñez

Ignasi Riera

Escriptor



Va morir fa una setmana a Barcelona, on havia estat distingit amb la Medalla d'Honor de la ciutat. Havia nascut a Madrid el 1920. Ha estat i és una de les llegendes de la repressió anti-

franquista. A *La revolución y el deseo*, un excel·lent llibre de memòries de Núñez, a cura d'Elena García Sánchez, ho recordava, al pròleg, Manuel Vázquez Montalbán: "Fue un punto de referencia para los jóvenes que nos movíamos en la clandestinidad, fuéramos o no comunistas". I és que després de la caiguda de 1959, Miguel Núñez va ser torturat durant un mes seguit a les dependències de la policia

de Barcelona. Era ja la seva tercera etapa de presó. Més tard, com a membre destacat del PSUC, va ser diputat per Barcelona al Congrés de Diputats. Quan el 1982 acaba el seu mandat comença una nova etapa en l'àmbit de la cooperació internacional, a Amèrica Llatina. Reinstal·lat a Madrid, és l'impulsor d'Amesde, organització a favor de la memòria històrica, on tinc la sort de poder treballar un altre cop amb ell.

Una de les lliçons poc destacades aquests dies de Miguel Núñez és la força autocrítica dels seus atacs, per escrit, contra els errors fatals comesos en nom del comunisme, que s'han anat empassant tants altres dirigents comunistes de molta anomenada. Recomano, en aquest punt, la relectura del text de Núñez en la presentació del llibre d'Irene Falcón, la col·laboradora més íntima de la Passiona-

ria: *Asalto a los cielos*. La valoració de la tempesta provocada per la direcció del PCUS contra dirigents soviètics que denunciaven les barbaritats de l'estalinisme, amb la repressió bèstia contra un 80% dels dissidents, no és, per desgràcia, corrent entre les figures mitificades de l'esquerra catalana. Com que ha lliurat el seu cos a la ciència... ni tan sols li hem pogut retre un homenatge funerari. Adéu, Miguel!